

Οι επόμενες ημέρες

Το σκηνικό έχει λίγο-πολύ ως εξής: Οι ΗΠΑ πλήγησαν, πράγμα που ο Εγωισμός του Αμερικανικού ονείρου δεν μπορεί να δεχτεί. Χιλιάδες (;) αθώοι πλήρωσαν με τη ζωή τους την "αμερικάνικη λεβεντιά" η οποία εκφράστηκε (στο βαθμό που αυτό έγινε) δια της άρνησης να εγκαταλείψουν τον βόρειο πύργο όταν ο νότιος είχε ήδη πληγεί. Οι ομάδες διάσωσης πλήρωσαν με τη ζωή τους την πανανθρώπινη λεβεντιά που δεν έχει εθνικότητα. Πλήρωσαν, όμως, και τα σταματημένα μυαλά της περισσότερο τεχνολογικά προηγμένης χώρας του κόσμου, τα οποία δεν κατάλαβαν (!) ότι ο πύργος θα πέσει.

Δεν πρόκειται πρωτίστως για τεχνολογική ή άλλη επιστημονικά αποτιμήσιμη αστοχία. Πρόκειται για δόγμα, όπως έχουν πει πολλοί: "Στην Αμερική δεν πέφτουν βόμβες και ακόμη και όταν πέσουν, δεν ισχύουν οι νόμοι της φύσης για την κατάρρευση των κτιρίων. Στην Αμερική, όταν πέσει ένα αεροπλάνο σε τόσο σημαντικό στόχο, αποκλείεται να πέσει και δεύτερο (και τρίτο και τέταρτο)". Η αεράμυνα, η πολεμική αεροπορία κλπ δεν είναι σε θέση ετοιμότητας για 18 λεπτά, χρόνο αδιανόητα μεγάλο για το Αιγαίο. Αυτό το δόγμα επλήγη και όσο αίμα και να χυθεί στον υπόλοιπο πλανήτη, οι Αμερικάνοι, όπως είπε και κάποιος γνωστός τηλεπαραθυράνθρωπος, θα ακούν αεροπλάνο και θα γυρνούν το κεφάλι τους στον αέρα για να δουν που θα πέσει.

Αυτά και άλλα θα απασχολήσουν τους αναλυτές, τους ειδικούς τα media και τις υπηρεσίες ασφαλείας. Ενδεχομένως, αλλά μόνο πιθανόν και καθόλου βέβαιο, να απασχολήσουν και τον ιστορικό του μέλλοντος, αν κάτι τέτοιο υπάρξει. Τώρα το τι είδους πολιτισμός είναι ο πολιτισμός της εκδίκησης, απ' όπου αυτή και αν προέρχεται και προς οιονδήποτε και αν απευθύνεται, αυτό είναι επίσης αντικείμενο ενασχόλησης του πιθανού ιστορικού του πιθανού μέλλοντος. Τα υπόλοιπα, είναι απλά υλικό για κατανάλωση και για ενεργό συμμετοχή στον πολιτισμό της εκδίκησης, η οποία "είναι θέμα χρόνου", λένε οι τηλεάνθρωποι και το πιθανότερο είναι ότι όταν διαβάσετε τις γραμμές αυτές θα έχει ήδη επέλθει.

Ο πολιτισμός του κολήρου

Το πολεμικό σενάριο της επόμενης ημέρας μπορεί να ολοκληρωθεί σε λίγο ή σε περισσότερο χρόνο, με ή χωρίς γενίκευση της σύρραξης. Ανεξάρτητα απ' αυτό, θα δούμε να εκτυλίσσονται άλλου είδους σενάρια τα οποία, αν και όχι πολεμικά, θα είναι εξίσου χαρακτηριστικά του πολιτισμού μας. Ο πολιτισμός του 21ου αιώνα δεν θα είναι μόνο ο πολιτισμός της τεχνολογίας, η οποία από μόνη της ούτε φταίει ούτε δεν φταίει. Θα είναι, όπως είπαμε, και ο πολιτισμός της εκδίκησης. Θα είναι, επίσης, και ο πολιτισμός του "κολήρου". Και εξηγούμαστε.

Ποιος, μετά από τα γεγονότα, θα αρνηθεί οποιαδήποτε αξίωση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους για εγκατάσταση και τοποθέτηση σε λειτουργία παντός είδους τεχνολογικού συστήματος που "θα μας προστατεύει από παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον" και θα "εντοπίζει εγκαίρως τους ενόχους"; Ποιος θα φέρει αντίρρηση στο σύνθημα "να κάνουμε όλον τον κόσμο ένα Big Brother Show" εγκαθιστώντας σήμερα κάμερες και συστήματα αναγνώρισης όλων των επικοινωνιών και αύριο το "μαγικό κολήρο" στο λαιμό όλων μας, το οποίο θα διαβάσει τη σκέψη, στο όνομα πάντα της παγκόσμιας ασφάλειας;

Ιδού το ερώτημα, αγαπητοί αναγνώστες. Βέβαια, ερωτήματα όπως αυτό μπορεί να ακούγονται (κυριολεκτικά) ως η παροιμία "εδώ ο κόσμος καίγεται και το ...ερώτημα τίθεται". Πράγματι. Αλλά, τελικά, τι είναι αυτό που χαρακτηρίζει έναν πολιτισμό; Η

τεχνολογία του; Ένα τσούρμο αγράμματοι υποκινούμενοι φανατικοί που δεν υπολογίζουν γενικά τη ζωή; Οι "προηγμένοι", οι οποίοι εκδικούνται με το ίδιο νόμισμα; Όλοι οι υπόλοιποι οι οποίοι δέχονται να τους παρακολουθούν με όλα τα μέσα, μήπως και τοημήσουν να σκεφτούν κάτι χαρακτηριστέο (από τους Εκδικητές) ως "τρομοκρατικό";

Αν, λέμε αν, η μορφή της ιστορίας δεν αλλάξει πραγματικά, αν δεν επιβεβαιωθεί η γνωστή ρήση του Einstein ότι ο 4ος παγκόσμιος πόλεμος θα γίνει με ρόπαλα και πέτρες, τότε το χαρακτηριστικό της καθημερινότητάς μας του μέλλοντος, θα είναι ακριβώς αυτό το μάτι που θα παρακολουθεί την πένα, τη γλώσσα και τη σκέψη μας. Οτιδήποτε αποκλίνει από τον μονόδρομο που οδηγεί σε καταστροφές όπως αυτές που βιώνουμε, θα εξετάζεται και θα διώκεται, και μάλιστα με αρωγό την καθόλα ικανή τεχνολογία. Ακόμη και να "τη γλιτώσουμε" με λίγες δεκάδες χιλιάδες (!) θύματα στο Αφγανιστάν (μάλλον για εκεί μιλάμε), θα "σκεφτόμαστε" πολύ πριν μιλήσουμε το λόγο τον διαφορετικό.

Οι δια της βίας υποταγές, τύπου "κατοχής", δεν έχουν πλέον κανένα νόημα. Δεν εξυπηρετούν κανένα σκοπό. Σκοπός πλέον είναι η ευημερία ορισμένων δια της μετατροπής των υπολοίπων σε πειθήνια και ελεγχόμενα καταναλωτικά όντα, τα οποία ζουν σε μια προσωποποιημένη και καθόλα πραγματική εικονικότητα. Μια εικονικότητα η οποία οριοθετείται από την τηλεόραση (αναλογική, ψηφιακή, δορυφορική, διαδραστική, κλπ), από πλαστικές αξίες και δήθεν αμφισβητήσεις των νέων και από τα πάσης φύσεως επικοινωνιακά καλούδια που θα βρίσκονται στις τσέπες μας, και θα φορούνται μαζί με τα ρούχα (αυτού) του μέλλοντος.

Για την εγκαθίδρυση τέτοιων καταστάσεων, δεν απαιτούνται πρωτίστως όπλα, αλλά κάμερες, echelon, UKUSA, τεχνολογίες για αναγνώριση φωνής και εικόνας, (υποχρεωτική) πρόσβαση στο Internet, αλλά και "IP" σε κάθε κάτοικο του πλανήτη από τη στιγμή που γεννιέται. Και βέβαια, τεράστιος αριθμός "σωμάτων ασφαλείας", κρυμμένων πίσω από μόνιτορ και από συστήματα "behavioral warehousing". Αυτά είναι κάποια από τα επακόλουθα των θλιβερών γεγονότων μεταξύ πολιτισμένων και απολίτιστων, πιστών και άπιστων, περήφανων και καταφρονεμένων, με τα οποία θα βρεθούμε αντιμέτωποι, όταν, αν και εφόσον, τελειώσουν οι "καλές, επιβεβλημένες και πολιτισμένες" σφαγές της εκδίκησης.

Β.Βεσκούκης